

תפארת רפאל

מיסודו של הראשון לציון מרן רבנו עובדיה יוסף צוק"ל

עלון תורה והלכה לכל בני המשפחה

יוצא לאור ע"י תלמוד תורה ומפעלי חסד
"תפארת רפאל" ע"ש רבי רפאל זכוכי בן פינחס זצ"ל
ע"ש מו"ר שרה זכוכי בת דינה ע"ה
נוסדו בשנת תשכ"ז (1967) בתל אביב

פְּרָשַׁת: וַיְקַהֵל

עֶלּוֹן מִס': 1,894 | תשפ"ב

ליקט וערך: הרב רפאל זכוכי שליט"א
רב בק"ק "תפארת רפאל" תל-אביב

העלון נוסד בשנת תשמ"ה (1985)
בידי הרב שלמה זכוכי שליט"א

הַיְשִׁיבָה וְהַסּוּם - לְאֵן מוֹפְנִים הַמְשָׂאִים...

הגמרא במסכת ברכות (נה). אומרת על הפסוק "וַאֲמַלֵּא אֹתוֹ רוּחַ אֱלֹקִים בְּחַכְמָה וּבַתְבוּנָה וּבַדַּעַת" (לא, ג): אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן: **בצלאל על שם חכמתו נקרא**. בשעה שאמר לו הקב"ה למשה: לך אמור לו לבצלאל עשה לי משכן ארון וכלים, הלך משה והפך, ואמר לו: עשה ארון וכלים ומשכן. אמר לו (בצלאל למשה): משה רבנו, מנהגו של עולם - אדם בונה בית ואחר כך מכניס לתוכו כלים, ואתה אומר: עשה לי ארון וכלים ומשכן! כלים שאני עושה - להיכן אכניסם? שמא כך אמר לך הקב"ה: עשה משכן ארון וכלים. אמר לו: **שמא בצלאל אלא היית וידעת?!**

נספר מעשה שהיה. קשור הוא לפרשת השבוע, וקשור גם אלינו, לכל אחד מאיתנו. כשייסד הגאון רבי חיים מוולוז'ין זצ"ל את ישיבתו המפורסמת 'ישיבת וולוז'ין' בפלך מינסק בבלארוס, פרש רשת של שד"רים (שליח דרבנן), גבאי צדקה, שהיו מתרימים בערים ובכפרים להחזקת הישיבה הגדולה. **פעם בא לפניו אחד השדרי"ם**, ואמר: "בכל מסע שאני עורך מבזבז אני זמן יקר בהליכתי מכפר לכפר, ולפעמים מתעכב אני כמה ימים כשאני מחכה לעגלה שתסיעני לתחנותי הבאה. בזמן זה יכול הייתי להתרים עוד ועוד ולהגדיל את הכנסות הישיבה!" לפיכך הציע שהישיבה תממן עבורו קניית מרכבה שתסיעהו בזמן קצר מנקודה לנקודה, וכך יגדל הפיריון ותרבה ההכנסה. היו אלו דברים של טעם, והרעיון אושר. מעתה לא הוצרך עוד המשולח לכתת רגליו במשעולים המאובקים ובדרכים המרופשות, מלבושיו לא התרפטו ולא התרבו, ונעליו לא התלכלכו. מופיע היה בבגדי כבוד, ומתקבל ביתר כבוד. קיבל יותר, והספיק יותר, וההכנסות קודש להחזקת התורה. במסעו הגיע לביתו של נדיב בכפר מרוחק, שהיה רגיל להרים תרומה בסך חמישים רובלים, הון עתק במושגי אותם ימים. עתה הגיע המתרים, והגביר הזועף פניו לעומתו. הביט במרכבה הממתנה בחוץ, ואמר: "מצטער, איני נותן ולו פרוטה אחת!" "מדוע", שאל המשולח, נדהם. "מה אירע?" הוא לא קיבל תשובה, ולא הצליח לשנות את דעת הגביר ולהעביר את רוע הגזירה. להיפך, הודיע שהוא מצטער על כל הסכומים שתרום עד עתה. תמה המתרים, ועזב את המקום. כשהשלים את מסלולו התייצב בפני ראש הישיבה, ומסר את הכספים בצירוף רשימת התורמים. עיין בהם ראש הישיבה, והבחין בהעדר שמו של אותו תורם. סח לו המשולח כל אותו מעשה.

קם הגאון ואמר: "הבה ניסע לשם! אם טענות בפיו - ברצוני לשומען. אם יש צורך לתקן ולשפר, אעשה כן!" ראה הנדיב את הגאון הנערץ עולה לביתו, וחרד לקראתו במלוא הכבוד. פנה הגאון ושאל: "מה ראה מר להפסיק את תמיכתו בישיבה?" נענה העשיר ואמר: "כל ימי חשבתי שתומך אני בבני תורה עניים, ברם כשראיתי את המשולח מופיע בכרכרה רתומה לסוס אביר, אמרתי לנפשי שאיני מוכן לתרום להחזקת סוסים..." אותו עשיר לא היה תלמיד חכם, אבל לשאלת ראש הישיבה השיב שידוע הוא פסוק בחומש.

"אם כן", אמר ראש הישיבה, "אסביר לך פסוק **בפרשת ויקהל**, נאמר שם על בצלאל: "וַאֲמַלֵּא אֹתוֹ רוּחַ אֱלֹקִים בְּחַכְמָה וּבַתְבוּנָה וּבַדַּעַת, וּבְכָל מְלָאכָה. לַחֹשֶׁב מַחְשְׁבָתָהּ, לַעֲשׂוֹת בְּזָהָב וּבְכֶסֶף, וּבַנְּחֹשֶׁת" (לה, לא). והלא הדברים תמוהים. כדי לעשות בזהב ובכסף יש צורך בכשרון ובנסיון, לא "לחשוב מחשבות!"

אלא, המשכן הרי נעשה מתרומת לב יהודים - והיו שנתנו ברצון ובהתלהבות דקדושה, והיו שנתנו בקרירות ובהשלמה. בצלאל היה ניחון ברוח אלוקים, רוח הקודש "לחשוב מחשבות", להכיר את מחשבת הנותן: מזהבם של הנותנים בהתלהבות עשה את ארון הברית, מזהבם של הנותנים בפחות הלהבות עשה את המנורה. למטה מזה, עשה את ציפוי העמודים... "ואף לך אני אומר" - סיים ראש הישיבה - "אם כוונתך רצויה והתלהבותך רבה לתרום ללומדי תורה, יסובבו מן השמים שתרומתך תהיה לתמוך בבחירי הישיבה. ואלו הנותנים בקרירות ואדישות, מכספם שלהם נקנה וניזון הסוס..." עד כאן - הסיפור. ועתה, לליקחו.

בסדר יומו של כל אחד מאיתנו מוקדש זמן ל"ישיבה" וזמן ל"סוס". מוקדש זמן לתפילה, לברכת המזון, לשיעור תורה, וזמן לאוכל ולעבודה. יחשוב כל אחד, למי מהם הוא מקדיש יותר משאבים רוחניים, יותר כוונה, יותר מחשבה. לאן הוא מפנה את המעולה והמיטב... **יחשוב, ואולי יאזן במעט את המצב...**

אלה הדברים אשר צוה ה' לעשת אתם (לה, א) - אלה גימטריה 36, יחד עם 3 אותיות אלה הם 39, והם ל"ט מלאכות האסורות בשבת.

הם הביאו אליו עוד נדבה בבקר בבקר (לו, ג) - כל עדת בני ישראל תרמו זהב וכסף ונחושת, ומה הייתה תרומתם של עושי המלאכה? על זה אומר הפסוק והם - והם העושים מלאכה, הביאו אליו עוד נדבה, שהתחילו את עבודתם בבוקר בבוקר, לא משעת נץ החמה שאז זמן עבודת הפועלים, אלא בהשכמה יתרה מעלות השחר.

המלאכה היתה דים... והותר (לו, ז) - למה נשאר? כדי שלא יתגאה התורם בתרומתו שאפשר שתרומתו היא מהעודף...

ויעש בצלאל את הארון (לו, א) - מה הטעם שדווקא אצל הארון נזכר שמו של בצלאל, ולא על שאר הכלים? ופירש רש"י, לפי שמסר נפשו על המלאכה יותר משאר חכמים (שהארון הייתה בו קדושה יתרה, והיה בצלאל מטריח בעצמו) לכן נקראת על שמו. ויש שפירשו, שכל כלי המשכן נעשו בזמן בית המקדש הראשון והשני, וכן עתידים להעשות גם בבית המקדש השלישי לעתיד לבוא. אבל ארון שעשה בצלאל נגנו, ושוב לא עשו עוד ארון. ולעתיד לבוא יהיה אותו ארון שעשה בצלאל, לכן הארון נקרא על שמו.

ארבע פרשיות על דרך המוסר: שקלים - לשון משקל, האדם צריך לבדוק את עצמו ולשקול את מעשיו, זכור - שיזכור שיש בורא לעולם, פרה - שיטטה את עצמו, החודש - שיחדש את עצמו.

"את קלעי החצר את עמדיו ואת אדניה" (לה, יז) - רש"י מצביע על ההבדל הלשוני בין "עמודיו" - לשון זכר, לבין "אדניה" - לשון נקבה, וכותב "הרי חצר קרוי כאן לשון זכר ולשון נקבה, וכן דברים הרבה". ישנן מילים רבות בלשון הקודש שמשמשות בלשון זכר ונקבה, כגון: אש, דרד, רוח, שמש, לשון, ארץ, חלון, חצר, פעם, עם, יד, מחנה, גפן, סיר, ועוד. יש מלים שבתנ"ך הן מוזכרות בלשון זכר ובלשון חז"ל בלשון נקבה, או להפך. ואין בדברים אלו כלל ברור. ומפורסם בשם ה"אבן עזרא" הפתגם: "כל שאין בו רוח חיים זכרהו או נקבהו", שכל עצם שאינו בעל חי, אפשר לקרוא אותו הן בלשון זכר והן בלשון נקבה ואינו שיבוש.

שָׁבוֹן

אחד מתלמידיו של רבי ישראל סלנטר, נשא אשה מלומדת שלמדה באוניברסיטה בגרמניה וקיבלה תואר אקדמי נכבד. לימים, בא לרבו וסיפר לו, כי אשתו אינה נוהגת בו כבוד ואין הוא נחשב בעיניה. אמר לו רבי ישראל: "במסורה מובא, כי פעמיים בתנ"ך כתוב "יכל הנשים". בפרשתנו "יכל הנשים אשר נשא לכן אתנה בחכמה", ובמגילת אסתר "יכל הנשים יתנו יקר לבעליהן", מכאן שנשים מלומדות צריכות ציווי מיוחד לכבד את בעליהן, מפני שחשובות הן בעיני עצמן..."

מוֹשָׁגִים בַּיהוּדוֹת

אֲדָר א'

ב"ה באדר א' תרס"א (1902) חסדון תנועת המזרחי של רבי ישראל סלנטר, נישא אשה מלומדת שלמדה באוניברסיטה הייתה שרק בשמי המצויח משרד העם היהודי, ומסדה לימים להעמיד את פניה לבינת הון איננה נהגת בו כבוד ויצתה היא נחשבת בעיניה (176) לו נכחו ארבעה מסוגים מובא, כי פעמיים בתנ"ך כתוב "יכל הנשים". בפרשתנו "יכל הנשים אשר נשא לכן אתנה בחכמה", ובמגילת אסתר "יכל הנשים יתנו יקר לבעליהן", מכאן שנשים מלומדות צריכות ציווי מיוחד לכבד את בעליהן, מפני שחשובות הן בעיני עצמן..."

בין תנועת החסידות במזרח אירופה ובין ארץ ישראל. ב"ה באדר א' תשל"ג (1973), נפטר הרב שלמן חוגי עבודי שהיה הרב הראשי האחרון של בגדאד. ייסד את ישיבת "עזרא הסופר" בכפר שבו נקבר עזרא הסופר בעיראק, ובסוף ימיו כיהן כאב בית דין בירושלים. נטמן בהר הזיתים בירושלים.

סיפור השבוע

רבי משה פרדו ושמחת השבת...

במאמציו לביסוס מוסדות "אור החיים" לבנות בבני ברק, הגיע רבי משה פרדו זצ"ל לברזיל. אחד מגדולי התורמים המפציר בו שיתארח בביתו לסעודות השבת, והסכים. קבעו שייפגשו בבית הכנסת, לאחר התפילה. ברם לאחריה נעלם המארח. נבון רבי משה ויצא מבית הכנסת. עצרה לידו מכונית הדורה, והעשיר קרא לו מירכתיה: "הרב פרדו, בכבודי!..." החוויר רבי משה: שבת היום! הזכיר. והעשיר ענה בנחמדות: זה בסדר, הנהג גוי!... "אסור באיסור חמור!" קבע רבי משה נחרצות. עשה כרצונו, הסכים העשיר ברוחב לב. אבל הדרך רגלי רחוקה, נחכה לך... "אל תחכו", אמר רבי משה, איני בא! אבל אשתי טרחה והכינה, אסור לפגוע בה! מחה העשיר. "אבוא עימך רק אם תצטרף אלי ברגל, ותבטיחני שמעתה ואילך תשמור שבת כהלכתה ולא תיסע אף עם נהג נכרי!" תבע רבי משה. העשיר לא הסכים, ורבי משה פנה לצד שכנגד, לשוב לחדרו החשוך באכסניה. תמיד היו עימו בקבוק יין, מצות ושימורי דגים, לכל מקרה. עתה ניצלם לסעודת השבת. כצפוי, היה החדר חשוך. לפתע הואר: שכן נוכרי יצא למרפסת, והדליק את האור... מיד קידש רבי משה בשמחה עצומה, אכל ושר זמירות שבת. כשסיים את ברכת המזון, כיבה הנוכרי את האור ושב לחדרו... לאחר השבת התקשר העשיר. הביע הערכתו לעמידתו של רבי משה על עקרונותיו, וביקש לפצותו ביד רחבה על שמחת השבת שהופרה. אמר לו רבי משה: "שמחת השבת שלי הייתה מושלמת. בביתך אין השבת שמחה, מצטערת היא על חילולה... ואינך צריך לפצותני, גם אם תרצה לא אקח, כי איני נוטל כסף להצוקת המוסד הקדוש ממחללי שבת!" עתה הבטיח העשיר לשמור את השבת, כדי שיוכל להמשיך ולתרום!

אחת המחלוקות המפורסמות עם הקראים, היה הפסוק בפרשתנו "לא תבערו אש בכל משבתכם ביום השבת". הקראים (המתנגדים לתורה שבעל פה ולכל תוספת מאוחרת לתנ"ך), בעקבות הצדוקים הקדמונים, הסבירו את הפסוק כפשוטו שאין להשאיר נר דלוק בשבת, גם לא מבעוד יום, ולכן אכלו בשבת מאכלים קרים וישבו בחושך. ראשון הקראים היה ענן בן דוד, בתקופת הגאונים לפני כ-1,300 שנה. לאחר מות ראש הגולה בבבל בוסתנאי, מינו ראשי הישיבות בבבל את חנינאי אחיו הצעיר של ענן לראש הגולה, מפני שראו בענן "שמץ פסול וחסרון יראה", וענן פרש והחל לפרש את התורה שלא כמסורת חז"ל. גדול הלוחמים בקראים היה **רבי סעדיה גאון** ראש ישיבת 'סורא'. כשראה רס"ג שהשפעת הקראים בקרב היהודים גדלה במצרים באותם הימים, חרף גילו הצעיר בגיל 23 הוא החל במלחמה נגדם, וחיבר הרבה חיבורים פולמוסיים, בהם "ספר התשובות נגד ענן". חיבור זה קומם נגדו את חכמי הקראים, שראו בו איום על עמדתם, אך רס"ג המשיך להילחם בקראים ביתר עוז, ובגיל 33 עבר לטבריה כדי להרחיב את ידיעותיו, במטרה להצליח ביתר שאת במלחמתו בקראים ולהוכיח את אפסיותם. **הרמב"ם פוסק** בהלכות תשובה כי מי שאינו מאמין בתורה שבעל פה, יש לו דין "כופר" ואין לו חלק לעולם הבא. ובהלכות עבודה זרה כותב הרמב"ם כי מי שאינו מאמין בתורה שבע"פ, יש לו דין "מורידין ואין מעלין": **אבל מוסרי יש"אל, ותמינים, והאפיקורסין - מצוה לאבדן ביד, ולהורידן עד באר שחת: מפני שהן מצריין לישראל, ומסירין את העם מאחרי ה'.**

יוסיף חכמה

אש המכלה כל חלקה טובה

"לא תבערו אש בכל משבתכם ביום השבת" (לה, ג) - איסור הבערת אש הוא אחת מל"ט המלאכות האסורות בשבת. אך השל"ה הקדוש מוסיף, כי התורה הזהירה כאן לא רק על אש פיזית, כי אם גם על הבערת אש רוחנית, שהיא אש המחלוקת וחימום הכעס. הטעם לכך שהוזהרנו על אש המחלוקת דווקא בשבת, מפני שאז מתפנים כולם מעבודתם, מתראים ונפגשים זה עם זה, ואם לא עוסקים בדברי תורה ובשמיעת דברי אלוקים חיים אשר מעלים ומרוממים את האדם - מגיעים לדיבורי חול ודברים בטלים, הגוררים בעקבותיהם קטטות וויכוחים. בלהט הוויכוח אנשים אינם שמים לב למעשיהם, ועלולים להגיע למציאות נוראה ואיומה. מאחר שעניין אש המחלוקת בשבת הינו כה חמור, מרכז השטן כוחות רבים על מנת לגרום לאדם ליפול ולהיכשל. **הניסיון גדול ביותר בערב שבת**, כשמחמת לחץ ההכנות עלולים להגיע לקפידות, לכעסים ולעלבונות. דווקא אז יש להתאמץ בכל הכוח בשמירה על המידות הטובות ובהתגברות ובשליטה על המילים היוצאות מפינו. **כנגד אש המחלוקת** שכוחה עלול להתחזק בשבת, נתן בידינו כוח אדיר המסוגל להילחם בו - **כוח דברי התורה**. כאשר מנצלים את שעות הפנאי ואת כינוס הבריות לאמירת דברי תורה ולשמיעתם, דברי התורה שהם כאש, כמו שנאמר: **"הלאו כה דברי כאש נאם ה'"** (ירמיה כג, כט), הם מבערים ושורפים את אש המחלוקת! והרי לא ניתנו שבתות וימים טובים אלא לעסוק בהן בדברי תורה (ירושלמי שבת פט"ו ה"ג). **אש המחלוקת** היא רק אחת מן העבירות שעלולים להגיע אליהן בעקבות כינוס שאינו נסוב על ענייני קדושה ודברי תורה אלא עוסק בדברי הבל ורעות רוח. אנשים כאלו **"מרעה אל רעה יצאו"** - הם מדברים דברי חול האסורים בשבת ועוברים על **"ממצוא חפצך ודבר דבר"** (ישעיה נח, יג), "שלא יהא דיבורך של שבת כדיבורך של חול" (שבת קיג:). הזהירות הנדרשת לכך היא כה גדולה, עד שרבותינו מספרים על **רבי שמעון בר יוחאי** שראה את אמו מדברת הרבה בשבת, ואמר לה: "אמא, שבת היום!", ומיד מיעטה בדיבורה. ניתן ללמוד מכאן על חומרת עניין זה של דיבור דברים מיותרים בשבת.

ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר

"אורה זו תורה, שמחה זה יום טוב, ששון זו מילה, ויקר אלו תפילין". זכינו ולמודותנו הגיעו הרבנים שליט"א למסירת שיעורים בתורה בהלכה ובאגדה, ולחזק את התלמידים ובאי בית המדרש. יו"ר אירגון 'הידברות' הרה"ג **זמיר כהן שליט"א**, מגיד מישרים הרה"ג **ברוך רוזנבלום שליט"א**, מגיד מישרים הרה"ג **יהודה יוספי שליט"א**, ורב הקהילה הרב שלמה זביחי שליט"א. **בתמונות:** הרבנים שליט"א במסירת שיעורי התורה במוסדותנו.

אימרת השבוע

"בכל אדם יש דבר יקר, שאינו נמצא בשום אדם אחר." (רבי פנחס שפירא מקוריץ)

דין ברכת 'אשר יצר'

- א. אחר עשיית צרכיו, גדולים או קטנים, צריך ליטול ידיו ולברך "אשר יצר" וכו'. ויתבונן בחוכמה הנפלאה של הקדוש ברוך הוא שבה נעשה האדם על כל מערכותיו הגופניות, המורכבות מתאים רבים, וכל תא פועל באופן מדוייק, ויש תאים רבים המגינים על הגוף מאלפי חיידקים הנכנסים לגוף בכל רגע, ועל כל זה יש להודות להקדוש ברוך הוא בשמחה על הטובה הזו. ומודה על מערכת העיכול שבגופו, שהיא המצילתו מכל מיני חולאים וגורמת לו שיחיה. ומזכירים בברכה זו לפני כסא כבודך, להוציא מדעת הכופרים האומרים שהקדוש ברוך הוא לא משגיח על העולם השפל. ומפליא לעשות, במה ששומר רוח האדם בקרבו וקושר דבר רוחני בדבר גשמי, וזאת בזכות שהוא רופא כל בשר, כי אז האדם בקו הבריאות ונשמרתו משתמרת בקרבו.
- ב. היוצא מבית הכסא צריך ליטול ידיו, ומעיקר הדין די בנטילה מהברז פעם אחת, ומכל מקום מנהגינו לכתחילה ליטול ג' פעמים. ואין צריך כלי לנטילה זו. והמחמיר ליטול ידיו בכלי, תבוא עליו ברכה.
- ג. גם הנשים חייבות בברכת "אשר יצר" שנתקנה על ידי אנשי כנסת הגדולה. וכן יש לחנך את הקטנים שיטלו ידיהם אחר שעשו צרכיהם, ויברכו ברכת אשר יצר. ועל הנשים ללמוד ברכה זו בעל פה, כי היא צריכה מאוד, ונעשה בה תיקון גדול, וכל אדם צריך להבין את פירוש הפשטי של נוסח הברכה, שידע מה הוא אומר.
- ד. העושה צרכיו, בין גדולים בין קטנים, ושכח לברך מיד ברכת "אשר יצר", אם נזכר תוך שיעור פרסה (דהיינו שבעים ושתיים דקות), יברך אשר יצר, ואם לאו לא יברך.
- ה. מנהגינו לומר "אפילו שעה אחת". והטעם לזה, שגבול יש לאדם שיכולים נקביו ליסתם ולא ימות, וכיון שעבר אותו גבול אי אפשר להתקיים יותר אפילו שעה אחת. ועוד, שהרי יש איברים שאם נפתחים או נסתמים אי אפשר להתקיים שעה אחת. ואין לשנות מן המנהג.
- ו. ראוי ונכון שלא ינגב את ידיו בעת שמברך אשר יצר, שאין להתעסק בשום עסק באמצע ברכה שאדם מברך. ובפרט במי שיודע שיכוין יותר אם יברך אחר הניגוב, שיש לו להמתין מלברך עד אחר שינגב ידיו. והמקילים לנגב הידיים באמצע הברכה יש להם על מה שיסמוכו.
- ז. הקם ממשתו בבוקר מותר לו מן הדין לגעת במלבושיו קודם נטילת ידיים שחרית. ולכן מותר ללבוש בגדיו קודם שנוטל ידיו נטילת ידיים של שחרית, ואין לחוש לרוח רעה שעל ידיו. ובפרט יש להקל בבגדים הצריכים לו ביותר. וכל שכן אם הולך לישון אחר חצות לילה, שאז אין רוח רעה שורה על ידיו כל כך, ויש להקל בזה בפשיטות ללבוש בגדיו קודם הנטילה. ויכול גם לילך לשירותים להתפנות קודם הנטילה, וללבוש בגדיו, ואחר כך ליטול ידיו ולברך. ואם מרגיש שצריך מאד לנקביו, אין לו להחמיר על עצמו ולשהות עד שיטול ידיו, אלא יפנה קודם שיטול ידיו, כדי שלא יעבור על איסור "בל תשקצו".
- ח. מי שניעור בלילה לעשות צרכיו ודעתו לחזור מיד ולישון, אם חוזר לישון באופן שיש לחוש שיעבור זמן כדי שיוכל לברך אשר יצר (שיעור מהלך פרסה), יטול ידיו כדי לברך אשר יצר, ואם המים רחוקים ויש לו טורח גדול לילך ליטול ידיו, (וגם חושש שעל ידי שיטול ידיו לא יוכל לחזור לישון, והדבר יגרום לו עייפות במשך היום וכו'), בשעת הדחק כזו יוכל לנקות ידיו במידי דמנקי, כדי לברך אשר יצר.
- ט. הנפנה לצרכיו ויצא מבית הכסא, וקודם שנטל ידיו שמע קדיש או קדושה, ישפשף ידיו במידי דמנקי, או בבגדו, ויענה אמן וקדושה עם הצבור. וכן אם ראה ברקים או שמע רעמים, יברך הגם שעדיין לא נטל ידיו.

הזמנים לפי לוח "אור החיים" המבוסס על פסקי מרן הגר"ע יוסף זצ"ל

ניו יורק	באר שבע	חיפה	תל אביב	ירושלים	כניסת השבת
5:23	5:18	5:16	5:16	5:19	
6:25	6:10	6:08	6:08	6:11	יציאת השבת
6:57	6:49	6:47	6:46	6:50	רבינו תם

עלון השבוע מוקדש לכבוד הרב ידידיה שמואליאן שליט"א ונוות ביתו מרת רבקה תחי' לרגל נישואי בנם הבה"ח אהרון דוד נ"י יהי רצון שירוו נחת מכל יוצא חלציהם מתוך בריאות איתנה ונהורא מעליא - אמן

פְּרִשְׁת הַשְּׁבוּעַ

ויקהל
שבת שקלים
(שבת מברכיין)

הַפְּטָרָה
"ויקרת יהודע"
מלכים ב - יא'

תלמוד תורה לכנים
שיעורי תורה ויהדות כבנות
כולל ובית מדרש
כנסים תורניים
קירוב רחוקים
מכון הוצאת ספרים וחקר כתבי יד
דאגה לרווחת החיילים כצה"ל
עזרה לנוקקים
הדרכה רוחנית לעולים חדשים
מוקד עולמי לאמירת תהילים
שבועון תורני